ז א ב מיי׳ פי״ד מהל׳ שבת

הא ב תויי פייד תהני שכם הלכה יד: הג ד תויי פייצ תהלי שבת הלכה יא: ש ה תויי פייג תהלי גניבה הלי

ב טוש"ע ח"מ סי שנא:

י ד מיי׳ פי״ג מהלי שבת הלכה יא:

מוסף תוספות

א. [ו]לא שייך למימר מגו דמצטרף לענין טומאה מצטרף נמי לענין שבת. תוס׳

הרא"ש. ב. לכזית זה להשלים

נתוסף להם שום טומאה בצירוף זה. ליטכ"ל. T. ואינו אלא כזית העומד לעצמו

שאינו מקבל טומאה. רשנ״ח.

רב נסים גאון

, התם מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא.

תעודה איפסיל ליה ברוצא. עיקר זה בתורת כהנים שכל היוצא מן הקדשים חוץ למחיצתו נפסל וישרף באש. כמו שנאמר בפירוש פסוק [ויקרא ז] והבשך אשר יגע בכל

ורקוא ון והבשו אשו יעב בכל טמא לא יאכל באש ישרף, אין לי טעון שריפה אלא הטמא והנותר, ומנין לנשחטה בלילה, ושנשפך דמה חוץ

. לקלעים, הלן, והיוצא, ת״ל לא

יאכל כי קודש הוא כל שהוא

יאכל כי קודש הוא כל שהוא יאכל כי קודש (פסול) טעון שריפת. הבשר לובות בשר הפוא שהוא שהוא מותר. והלא דין הוא הואיל והטמא פסול והיוצא פסול, ת"ל והבשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר.

בשו הפנים: שהוא מהות: מיכן אמרו אבר שיצא מקצתו חוץ לחומה בפסחים חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד לפרק

ומתירו מן הפרק, ובמקדשין גורד כל מקום שהוא יוצא ארץ בהם [משום] שבירת העצם. ובפרק כיצד צולין את הפסח [פסחים דף פב] שנינו

הפסח שיצא או שניטמא ישרף

מיד, ואמרו בתלמוד בשלמא

נטמא דכתיב והבשר אשר

יגע בכל טמא, אלא יוצא מנלן

נע בכל טמא, אלא יוצא מנקן לא כל שפסולו בקודש בשרפה הלכתא גמירי לה.

למיחל עליה ריטנ״א. ג. ולא

לכביצה

מומאה

ט) לפרל הי, כ) לי טמונים קופת הרוללון ובה מינין הרבה ונתנה כו'. רש"ל, ג) ב"ב פו. סנהדרין עב. למובות לא. [מוספ"

לב"ק פ"ט], ד) שייך לע"א, דב"ק פ"טן, ד) פייך לע"אן, ו) [ל"ל

ZX:

וחלי זית נמי הא קי"ל כר' יוחנן דחלי שיעור אסור מן התורה (יומא עד.) וי"ל דמ"מ כזית חמיר טפי שהרי זית אע"ג דחשיב ללקות עליו זר האוכלו כיון דאיפור זרות לא בא ע"י הולאה וו: ספחות מכביצה אוכלין. ה"ה דה"מ למימר דאיכא כבילה לירוף כבר מטמא גדילמא שבע לה טומאה דבעיא היא בהקומן רבה ולא נטמא הטהור אע"ג דאם היו שניהם טהורים ונגע טבול יום באחד טומאה לא מצטריף או דילמא לא אמרי׳ שבע לה טומאה ומשום דהמם

וכ"מ מדקתני ובה מינין הרבה ומשני

מליאה חרדל פטור •אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד א"ר זירא מתני' דלא כחזקיה דיקא דמילתא נקט וכל המינין ארוכים: ודלא כר' יוחגן דיקא כחזקיה לא דיקא דאי דקתני עד שיוציא את כל הקופה מעמא דכל הְקופה הא כל הפירות פטור אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד כרבי יוחנן לא דיקא דקתני אע"פ שרוב פירות בחוץ מעמא דרוב פירות הא כל פירות אע"ג דאגידא קופה מגואי חייב אלמא קסבר אגד כלי לא שמיה אגד ואלא קשיא חזקיה מתרץ למעמי ור' יוחגן מתרץ למעמיה חזקיה מתרץ למעמיה עד שיוציא את כל הקופה בד"א בקופה מליאה קישואין ודלועין אבל מליאה חרדל נעשה כמי שהוציא את כל הקופה וחייב ר"י מתרץ למעמיה אע"פ שרוב פירות בחוץ ולא רוב פירות בלבד אלא אפילו כל פירות פטור עד שיוציא את כל הקופה מיתיבי המוציא קופת הרוכלין ונתנה על אסקופה החיצונה אע"פ שרוב מינין בחוץ י פטור עד שיוציא את כל הקופה קם"ד בצררי קשיא לחזקיה אמר לך חזקיה

הכא במאי עסקינן באורנסי מתיב רב ביבי בר אביי מחונב כים בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת יהיה מגרר ויוצא פטור שהרי איסור גניבה ואיסור שבת כאין כאחד ואי סלקא דעתך אגד כלי שמיה אגד קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת פאי דאפקיה דרך פיו הכי נמי הכא במאי עסקינן דאפקיה דרך שוליו והאיכא מקום חלמה דאי

> [מקומו] ניכר הוא, לא אמרינן כיון שהוא מכיר את מקומו במלתיה קאי וחייב על הוצאתו, אלא בטוליה בטליה לההיא הצנעה . קמייתא ודיניה בכל מידעם דלא מחייב עליה אלא בשיעורו.

קמיתא ודיניה בכל מידעם דלא מחייב עליה אלא בשיעורו.

[מתנ"] המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה. אם האסקופה שנתן עליה רה"ד [חייב] ואם רשות היחיד [פטור], הא אם חור והוציאן ממנה לרה"ד חייב. אבל אם האסקופה כרמלית היא ורה"ד עומדת לפניה, אם נחו האוכלין בכרמלית וחזר והוציאן ממנה לרה"ד חייב. אבל אם האסקופה כרמלית איציפ שעברו מרה"ד (לרה"ד) [לרה"ד] דרך כרמלית חייב. ואשמעינן מתניתין דלא כבן עזאי, דתניא המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי פוטר. וחוקי האסקופה שהיא מפורשין בגמרא דיציאות השבת, היכי הויא רה"ד, והיכי הריא רה"ד, והיכי הריא ברמ"ד, והיכי הויא ברמלית ומיחון ברשות הרבים פטור. אבל כרמשות היחיד ולא הניח באסקופה ועבר עליה והניחן ברשות הרבים חייב. ודלא כבן עזאי, דתניא המוציא מחנות לפלטיה דרך סטיו חייב, ובן עזאי פוטר. וחוקי האסקופה מפורשין בגמרא דיציאות השבת היכי הויא שהיא מליאה פירות (ונתנד) [ותנה] על האסקופה החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחרץ פטור עד רשות היחיד ולא הדי מליאה פירות (ונתנד) [ותנה] על האסקופה החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחרץ פטור עד שיוציא את כל הקופה. מבר חזקיה בקופה של קישואין ודילועין מתניתין, שעדיין מקצת כל קישות וכל דלעת בפנים ולא שיוציא את כל הקופה שהיא מלאה פירות אחרים, כגון אנוזים ושקדים ותאנים ורמנים וכרוצא בהן וכ"ש חדדל, מקם מבפנים לחוץ, אכל קופה שהיא מלאה פירות אחרים, כגון אנוזים ושקדים ותאנים ורמנים וכרוצא בהן וכ"ש חדדל, מקם מבפנים לחוץ, אכל קופה שהיא מלאה פירות אחרים, כגון אנוזים ושקדים ותאנים ורמונים בכוצים בהן מדית מלאה פירות אחרים, כגון אנוזים ושקדים ותאנים ורמונים כוכוצא מהוב נתקם מבפנים לחוץ. אבל קופה שהיא מלאה פירות אחרים, כגון אגוזים ושקדים ותאנים ורמונים וכיוצא בהן וכ"ש חרדל, בתקם בכפבים יותן, אבצי קימו שהוא כאחו פירוח אוה כן, כמין אחדה בין להיות בין החובים וכרובה בין די בין די פריות כיון שיים מן הפירות גופן מה שיצא כולן לחרץ יש בו שיעור גרוגרת חייב. ראנ"יפ שהן בתוך הכלי ומקצת הכלי עדיין בפנים ויכול למושכו לפנים ולהכניסו וממילא מה שהוא בחוץ נמשך עם הקופה ונכנס אע"פ שלא נגע בו. אלמא קסבר חזקיה אגד כלי לאו שמיה אגד. נ"א: וקמה חזקיה בקופה מליאה קישואין ודלועין וכיוצא בהן, שנשארו מקצתן בפנים

השיעורן כגרוגרת. אם הוליאן לרה"ר בשבת: ואמאי לימא. בכזית מיחייב דהא חשיבה הולאה לענין איפסולי ביולא דאי אכליה הוא עובר בלאו דכל שבקודש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו ואכילה בכזיתם: חוץ לחומת עורה. להיקף החיל שלפני עורת נשים או

בה! [פייכ שייר נעיית], ז) [פייכ בחול. חמייס], ז) כשייל מייז ואינו מוכח דיייל דקאי אקבלח טומאה לטמא אחרים ועי במהרשיית, מ) [רשייל מייז], ט) [רשיילן,) [לייל דאגיד ושייך. דקיים], ל) [רש"ל], ל) שייך מע"ל, הגהות הב"ח (**ה**) רש"י ד"ה מלחכתו וכו' במקום חיוב אבל הכא דהוו ליה: (ב) ד"ה אי נימא וכוי ארבעה. נ"ב ע"ל בפ"ק ד' ח ע"א פי רש"י ללא בע" ד' אלא בין רחב בין קלר: (ג) ד"ה במלחה קישוחין וכו׳ במלחה כולהו הס״ד:

גליון הש"ם

גם' אלמא קחבר אגד כלי שמיה אגד. ע' פקחים דף פה ע"ב קד"ה בנגלרין: שם אי ראפקיה דרך פיו ה"נ. עי' נהרח"ש פ"ח דנ"מ סימן כג:

לעזי רש"י שולדור"א [שולדידור"א].

> מוסף רש"י הובא בסוף המסכת.

רבינו חננאל (המשך)

ולא יצאו כל קישואיז וכל ולא יצאו כל קישואין וכל הדלועין, שאינה עקירה גמורה מרשות לרשות. אבל אם הן כגון אגוזין ושקדים חייב. וכל [שכן] חרדל שהוא לחוץ . (הוא) ועקר מרשות היחיד והניח ברשות הרבים אם יש בו כגרוגרת חייב ואע״פ שהז בו כגו הוו החיב ואע"פ שהן בתוך הקופה ומקצת הקופה עדיין בפנים שהן בחוץ כבר יצאו והקופה אינה מעכבת סבר איגד כלי לאו שמיה איגד. כלומר קשירתם בכלי אינה קשירה. ואית ליה למידק מן מתניתין כדקאמר ר' זירא דתנן אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור, רובה של קישות ורובה של דלעת. קישות ודבה של דעות אבל אם הקישות כולה או הגרוגרת כולה בחוץ חייב ואע"פ שהוא בתוך הכלי ומקצת הכלי בפנים. ור׳ יוחנן סבר אפילו קופה מליאה חרדל טבו אפילו קופה מליאהיודר ויצא רובה לחוץ כיון שהוא מכוצת ואית ליה גדפאני, איגד כלי שמיה איגד ועדיין אגודה היא לפנים ופטור עד שתנתק כולה לחוץ. ודייק מן מתניתין כדר' זירא עד שיוציא את כל הקופה הא אם הוציא כל הפירות פטור. וחזקיה מתרץ ליה למתניתין כטעמיה ור׳ יוחנן מתרץ לה כטעמיה. נ"א: ור׳ יוחנן אמר אפי׳ מליאה חרדל פטור, איגד כלי שמיה איגד. אמר ר' זירא מתני לא כחזקיה דיקא ולא כר' יוחנן, דקאתני עד שיוציא את כל הקופה. ומותבינן לחזקיה המוציא קופת הרוכלין ונתנה . על האסקופה החיצונה אע״פ דאית בקופת הרוכלים חפצים קטנים כגון חוליות ומרגליות קטנים כגון והידות ומוגידות או כיוצא בהן דציירין בצררי, וקאמר אע"פ שרובי הצרורות מבחוץ פטור מפני שאגד כלי [שמיה] אגד עד שיוציא כל לעזרת נשים שהיא יו בחיל: בהדי הדדי

אמיין. דעד דאתנח ונלטרף עם

השאר ש (לא קבל טומאתו מן האויר דהח) לא הוי ביה שיעור: פשיטא. כיון דלא זרעיה בטליה ממחשבה קמייתא והוה ליה ככל אדם: אמר אביי. מתניתין בשלא נמלך עליו בפירוש אלא שזרקו לאולר עם פירותיו וזהו ביטול מחשבה מדלא אלנעיה לחודיה ולמיתנייה איצטריך כגון שמקומו ניכר שלא נתערב יפה עם השאר והרי הוא ניכר ביניהם: מ"ד כיון דמקומו ניכר במילתה קמייתה קחי. דהוה ליה כמאן דאלנעיה לחודיה: ה"ג קמ"ל מדורקיה לאולר בטולי בטליה: בותבר' על האסקופה. בגמרא מוקי לה באסקופה כרמלית: מלאכתו בבת אחת. ח (עקירה ממקום חיוב והנחה במקום חיוב) (מ) [והכא] הוה ליה עקירה ממקום חיוב והנחה במקום פטור והדר עקריה ממקום פטור ואנחיה במקום חיוב: עד שיוליא. כלומר אלא אם כן הוליא בראשונה כל הקופה ובגמ' מפרש לה: גבו' אי נימא איסקופה רה"ר. כגון גבוהה ט' ורחב ארבעה (כ) ורבים מכתפין עליו דחזיא לרבים לכתופי כדאמר בפ"ק (דף ת.): רשות היחיד. גבוהה י׳ ורחבה ד׳ כי חזר והוליאה ליחייב דאיכא עקירה מרה"י והנחה ברה"ר: אלא אסקופה כרמלים. מג' ועד ט' ש [ולא ט׳ בכלל] ואינה מקורה ורחבה ל': הא לא נה מיחייב. ואע"ג דהעבירו דרך כרמלית ולא אמר מהלך כעומד דמי ואיכא הנחת גופו דהוי כהנחת חפץ: מחנות. רה"י: פלטיא. רה״ר: סטיו. מקום מוקף אינטבאות לישב והוא כרמלית דלא בקעי ביה רבים להדיא: קישואין ודילועין. שהן ארוכין ועדיין יש מהס בפנים וכל מה דאגיד לגואי כל דהו לאו הוצאה היא: אבל מליאה חרדל. שהרי יש ממנו כולן בחוץ אע"פ שעל ידי הכלי הוא נאגד ללד פנים חייב דאגד כלי לא שמיה אגד לומר לא יצא כולו ועדיין אגדו בידו בפנים. זהו לשון הש"ם לענין שבת כל כמה דלא נפיק ליה כוליה קרי ליה אגוד דאגודו י לגבי רשות קמא: בד"א. דעד שיוליה את כל הקופה: במליחה קישוחין. שהן ממלחין בחרכן חת כל רוחב החופה וכל כמה דלא נפח כולה קופה לא נפיק אינהו (ג): ר' יוחנן מחרץ

לטעמיה. מרתי קחני מחני׳ לא זו אף זו דסיפא י[מוכחא] דקחני כל הקופה ולא קחני כל הפירות והכי קאמר אף על פי שרוב הפירות מבחוץ או אפילו כל הפירות מבחוץ נמי פטור עד שיוליא כל הקופה: רוכלין. מוכרי בשמים: קס"ד בלררי. שהיה בה לרור של בשמים שחוקין דכי אפקה למקלת קופה נפיק בההוא פורתא כמה לרורות כולן וקתני פטור אלמא אגד כלי שמיה אגד: באורנסי. אגודות שרשין ארוכין או קנה או קילופה של קנמון שהן ארוכין: הגונב כים בשבם חייב. בתשלומין ואע"פ שנדון בנפשו שכבר נתחייב בגניבה בשעה שהגביה הכים בבית הבעלים: היה מגרר ויוצא. שלא קנאה בהגבהה אלא בהוצאה מבית הבעלים: פטור. מתשלומין: שהרי איסור שבת כו'. ובכתובות [לא:] פריך אי דאפקיה לרה"ר איסור גניבה ליכא דרשות הרבים לאו מקום קנייה היא ומוקי לה בלדי רה"ר אי נמי שלירף ידו למטה מג' וקבלה: קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבח. דכיון שהוליאו מקלתו קנה כל המעות שמבחוץ שיכול להוציאו דרך פיו ולענין שבת מפטר דאגידי גבי רשות היחיד על ידי הכלי: דרך שוליו. וכיון דלא מצי למשקל לא קני בהגבהתו: הא איכא מקום חלמה. מקום התפירה שיכול לקרוע ולהוליא. חלמה שולדור"א כמו בהעור והרוטב (חולין קכג.) שאני עור דחלים:

מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי

פומר: יקופה שהיא מליאה כו': אמר חזקיה

לא שנו אלא בקופה מליאה קישואין ודלועין

אבל מליאה חרדל חייב אלמא קסבר אגד

כלי לא שמיה אגד ור' יוחגן אמר יאפי'

הקופה. ופריקנא אמר לך חזקיה לית בה בהאי קופה צררי דרמי לאגוזים ותאנים ולחרדל, אלא הני מינין דאית בה אנס יוניצא בהן, שהן דומין לקישואין ולדילועין, שכל אחד מהן נותן ממנו כלום בפנים. ובלשון ארמי שנודע עכשיו בינותינו אין אנן יודעין בהן, שהן דומין לקישואין ולחילוניין, שכל אחר מהן נחוק ממנו לדום בענים. ובלשון או מי שנו ניעד ענשיר בינותנו אין אנן [מהו] ארנסי, אלא עצים או קנים שעושין אותן לכרוך עליהן צמר או פשתן, והאשה נושאה אותן בידה ומושכה מהן וצריא מיניה חוטי לפילכא, ונמצאו אלו הרבה בקופת הרוכלים ויש להן ארך כקישואין ודילועין. (מותיב) וכתיבן רב ביבי בר אביי הגונב כיס בשבת חייב שכבר נתחייב בגנבה (ואבדה) קודם שבא לידי איסור שבת. היה מגרר ויוצא מגרר ויוצא פטור שאיסור שבת ואיסור גגיבה באין כאחד. ועיקר הא מלתא, שכל המתחייב בנפשו פטור מן הְתשלומין, אבל אם נתחייב בתשלומין קודם שיתחייב בנפשו גובה באין כאחד. ועיקר הא מלתה, שכל המתחייב בנפשו פטור מן השלומין, אבל אם נתחייב בתשלומין קודם שיתחייב בנפשו היה לא מיפטר. וכי אמר ר' אבין (בתובות לא) הזורק חיק מתחילת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שעקירה צורך הנחה היא. אותיב שם רב ביבי בר אביי כי זא תשובה דקא מותיב מהא מתניתא הגונב כים בשבת, ופריקו ליה. וה"נ קא מותיב לא למאן דאמר אגד כלי שמיה אגד מהא מתניתא וקאמר ליה (את) (אם) אמרת מעות המותים בכים ופיקרת המותים בקופה אע"פ שהוציא מקצת כים ומקצת הקופה וכבר יצאו מעות הרבה ופירות הרבה לחוץ, כיון שאגודים בכים ומקצת הכים בפנים פטור. והכא שתני היה מגד בלי שמיה אגד כלי שמיה אגד, היה זה מתחייב מעות הרבה מיון בא מותרי במותר מנותר היותר אגד כלי שמיה אגד, היה זה מתחייב בגניבה קודם שיבוא לידי איסור שבת, דמן כד מפיק פורתא מן הכלי לחוץ נתחייב בגניבה דאי בעי שרי ושקיל, ולדבריך עדיין לא בא לדי איסור שבת שהרי לא הוציא את כל הכיס. וכיון שהוא בא לכלל איסור שבת בהוצאת מקצת הכים שהרי הגניבה עם השבת בא בא ישרי שהיי וחוק. ופרקון מה אלא בראפקיה לכים דרך פיו הכי נמי דמחייב, שהרי נתחייב בגנבה קודם שיבוא לדי איסור שבת, והא מתניתא לא אתאמרא אלא בראפקיה לכים דרך שוליו, דלא מצי למשקל מיניה מידעם עד דכפיק ליה שיבוא לדי איסור שבת, והא מתניתא לא אתאמרא אלא בראפקיה לכים דרך שוליו, דלא מצי למשקל מיניה מידעם עד רבפיק ליה לכי זוחנן והא איכא חלמא, שהוא המקום התפור בשולי הכים, ובוכין גניבה ואיסור שבת באין כאחד. והדר אקשינן ליה לר׳ יוחנן והא איכא חלמא, שהוא המקום התפור בשולי הכים,

מפקע

אתון בהדי הדדי אודוקא נקט כזית תרומה דאיכא איסור לאוכלו בטומאה אבל פחות מכזית לא וכן כזית חולין כיון דאין איסור לאוכלו בטומאה לא שייך לומר מיגו דמלטרף לענין טומאה מלטרף לענין שבת וא"ת מ"ש כזית תרומה מחלי זית דהא בתרומה טמאה ליכא אלא

עשה כדמוכח בהערל (יבמות דף עג:) דהאוכלה בטומאת עלמה אינו לוקה יוצא בכזית לענין שבת נמי בכזית הכי השתא התם מראפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא אשבת לא מיחייב עד דמפיק ליה לרה"ר הכא שבת ומומאה בהדי הוא שיעור ללקות עליו בכל מקום הדדי קאתיין: חזר והכניםו אינו חייב אלא ודוקא לבית טמא אבל לבית טהור לא כשיעורו: פשימא אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שזרקו לאוצר ומקומו ניכר מהו מש"ה לא חשיב בפחות מגרוגרת דתימא כיון דמקומו ניכר במילתיה קמייתא קאי קמ"ל מדזרקיה לאוצר בטולי בטליה: מתני' אהמוציא אוכלין ונתנן על האסקופה אוכלין שאין הם לריכין ללירוף וכזית בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פטור לבד לריך לצירופן א"נ אור"י דנקט מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת קופה דוקא פחות מכבילה אבל כבילה שהיא מליאה פירות ונתנה על אסקופה אפשר דאין מנטרף בכיון שקודם החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחוץ פמור עד שיוציא את כל הקופה: **גמ'** האי (מנחות כד.) גבי עשרון שחלקו ונטמא אסקופה מאי אילימא אסקופ' רה"ר פטור אחד מהן והניחו בכלי ונגע טבול יום הא קא מפיק מרה"י לרה"ר אלא אסקופה בטמא מהו מי אמר שבע לה טומאה רה"י בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פמור הא קא מפיק מרה"י לרה"ר באלא אסקופָה כרמלית והא קמ"ל מעמא דנח מהן שניהם טמאין דכלי מלרף מה בכרמלית הא לא נח בכרמלית מיחייב שבתוכו לקדש השתח דשבע לה מתני' דלא כבן עזאי דתניא המוציא

> מספקה לן נקט פחות מכבינה: קם"ד בצררי קשיא לחוקיה. ואלימא ליה ממתני׳ משום דסתם קופת הרוכלים אית ביה לררי

באורנסי ובה מינין הרבה אורחא

רבינו חננאל

וקא דייק מינה רב נחמן, דהא מאן דמפיק מן המקדש בשבת שתי הלחם ולחם הפנים, אע"ג דמפסיל לענין יוצא בכזית, לא קא מחייב לענין שבת בשבת עד דהוי כגרוגרת, ואם איתא רכיון דאחשביה מיחייב ואע"ג דפחות משיעור, הוה מחייב בשבת על כזית בהוצאת שתי בשבת על כזית בהוצאת שתי
הלחם ולחם הפנים. ואחדר
ליה רבא הכי השתא, התם
מדאפקיה חוץ לחומת עורה
איפסיל ליה ביוצא, ועדיין
לא מחייב ליה לענין שבת
לל מיקר, עד דמפיק ליה
לרה"ר. אבל הכא לענין האי
בעיא דהוא זרק כזית תרומה
לבית שמא להשלים אוכל
לבית שמא להשלים אוכל לכביצה, שבת וטומאה בהדי לכביצה, שבת וסומאה בהדי הדדי קא אתיין, ולא איפשיט. חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעור. מידעם אדאחשביה והצניעו ואפקיה לצורך, ואע"ג דלית ביה כשיעור הוצאה מחיים עליה כד מפיק ליה בשבת אי לא איכוין ליה כשיעור צורכיה, וחזר והכניסן בחול. אם חזר אח״כ לשבת אחרת והוציאו טתם לא מחייב עליה עד דהוי יה שיעור הוצאה, אא״כ הוא שחזר הכניסו בתורת מצניע. אבל אם הכניסו סתם כגון שזרקו לאוצר אע״פ שישנו (בו)